

titel „doctorandus en arts” verschaft ook nu niet in alle kringen hooger aanzien. In dit *Tijdschrift* is reeds vroeger betoogd, dat deze titel altijd wijst op het achterwege blijven van iets wat eigenlijk had moeten geschieden, en wat de doctorandus niet heeft kunnen doen, omdat hem de tijd, de middelen, de lust of de bekwaamheden ontbraken. In een of anderen zin dus een „testimonium paupertatis”. Zoo werd het niet alleen toen door een collega genoemd, maar zoo heb ik het ook hooren noemen door een leek, die zich door een helder oordeel onderscheidde. Toch duidt tot heden die titel aan, dat men een recht heeft weten te verwerven (al maakt men daarvan geen gebruik), dat anderen niet bezitten. Het is niet waarschijnlijk, dat zij, die een arts moeten kiezen of een geneeskundige betrekking hebben te vergeven, daaraan eenige waarde hechten, maar, zoo men wil, is op dit oogenblik de arts-doctorandus iets anders dan de arts zonder meer.

Doch voortaan zal de niet-gepromoveerde arts er altijd een zijn, die een recht ongebruikt heeft gelaten. Het zal hem in niemands oogen verheffen, als hij dit door een afzonderlijken titel wereldkundig maakt. Kregen allen, gelijk de vraagsteller zou wenschen, het recht, zich doctorandus te noemen, dan zou dit een verlengstuk van den artstitel worden zonder eenige beteekenis, want ieder arts zou dan doctorandus zijn. „Arts” alleen is al een zeer mooie titel, welke aanduidt, dat men iets *is*. Wie dien bezit, behoeft het niet te betreuren, dat hij niet ook nog een anderen kan voeren, die alleen beteekent, dat men iets kan *worden*.

PINKHOF.

DE PENSIOENKAS VAN HET GENEESKUNDIG COLLEGE TE WEENEN. — Reeds door VAN SWIETEN was in de 18de eeuw een „weduwen- en weezensocieteit” voor de gezinnen der geneeskundigen gesticht, doch eerst in 1871 werd door het „medizinische Doktorenkollegium” een pensioenkas opgericht. In het begin twijfelden velen aan de mogelijkheid van slagen. Toch was reeds 10000 gulden bijeengebracht vóórdat de toestemming der overheid was verkregen. Deze kas is geen ondersteuningsfonds, maar een verzekering. Tegen een matige premie kan iedere arts in het rijk zich een pensioen van 1200 gulden op 60-jarigen leeftijd verzekeren, onverschillig of hij dan nog kan werken of niet. Men kan zich ook verzekeren voor terugbetaling der gestorte premiën aan de nagelaten betrekkingen, voor het geval de verzekerde vóór zijn 60sten verjaardag sterft. Het saldo der kas over 1916 bedroeg 61600 gulden; haar vermogen heeft reeds het millioen overschreden. In het laatste jaar is 40000 gulden aan pensioen uitbetaald; in het geheel 750000. Bij den 40sten stichtingsdag is een som van 50000 gulden aan de kas geschonken door een groep vrienden der instelling onder de artsen. Sedert de oprichting is de leiding in handen van denzelfden voorzitter, dr. HANS ADLER (*Wien. klin. Wochenschrift*).

PINKHOF.

INGEZONDEN.

GEBORTEPLAATS VAN DODONAEUS.

I.

In antwoord op de opmerking van een genealoog, in het nummer van 7 Juli van dit *Tijdschrift* omtrent de geboorteplaats van REMBERTUS DODONAEUS, kan ik het volgende mededeelen. Hoewel de meeste biographen Mechelen als de geboorteplaats

van DODONAEUS aanwijzen, zoo FOPPENS in de Bibliotheca Belgica en BROECKX in zijn: „Essai sur l'histoire de la médecine belge”, heeft VAN MEERBEECK het toch noodig gevonden om in zijn biographie de gronden aan te geven, waarom Mechelen als de geboorteplaats moet worden aangemerkt. Te meer daar een zoo nauwgezet schrijver als HALLER, afgaande op een verkeerde duiding van GABBEMA, DODONAEUS in Friesland het levenslicht laat zien, een meening, door SPRENGEL van HALLER overgenomen. VAN MEERBEECK wijst dan in de eerste plaats op het getuigenis van DODONAEUS zelf, die als titel van zijn eerste werk gaf: „Cosmographica in astronomiam et geographiam isagoge, per REMBERTUM DODONAEUM MALINATEM medicum et mathematicum”. In zijn latere werken noemt hij zich niet meer: MALINOIS” geboortig van Mechelen, maar Mechliniensis medicus: medicyn der stad van Mechelen. Zijn zoon komt dit getuigenis versterken, door op den grafsteen te Leiden achter zijns vaders naam het woord Machlin. te doen beitelen. Ten derde noemt VAN MEERBEECK verschillende tijdgenooten van DODONAEUS, o. a. SCHENKIUS, SUFFRIDUS PETRUS, MEURSIUS en anderen, die allen in hun werken, verschenen tusschen de jaren 1598 en 1620, de stad Mechelen als zijn geboorteplaats aanduiden. Mij dunkt dat deze bewijzen, vooral het getuigenis van zijn eigen zoon, ons voldoende recht geven, ook al is zijn geboorte-akte niet meer te vinden in het archief te Mechelen, om deze stad als de geboorteplaats van DODONAEUS te handhaven.

DE LINT.

II.

Naar aanleiding van de gestelde vraag in dit *Tijdschrift* van 7 Juli jl. bldz. 114 over de geboorteplaats van DODONAEUS, diene het volgende.

Dat DODONAEUS te Mechelen het levenslicht zou hebben aanschouwd wordt tot op heden door geen enkel historisch bewijs uit zijn tijd bevestigd. Daarom komt het mij niet juist voor, die opvatting zonder het minste voorbehoud te verkondigen.

Daartegenover staat de bewering, dat DODONAEUS te Leeuwarden zou zijn geboren. Die meening wordt gedocumenteerd door een inscriptie in het oorspronkelijk inschrijvings-register van de leerlingen der Leuvense hoogeschool loopende over de jaren 1529—1569, waarin DODONAEUS dato 9 Augustus 1531 als herkomstig van Leeuwarden staat ingeschreven. Hoe uiterst waardevol deze laatste aanwijzing ook moge zijn, toch lijkt het mij niet raadzaam, om daarop alleen reeds een afdoende beslissing te baseeren.

Zoodoende kwam het mij het meest voorzichtig voor, de kwestie over zijn geboorteplaats voorhands als „. . . nog steeds niet met zekerheid uitgemaakt . . .” voor te stellen.

Voor een meer uitvoerige uiteenzetting wordt verwezen naar *De Amsterdammer* van Zaterdag 28 Juli a. k..

F. W. T. HUNGER.

VOORZIENING VAN BENZINE, PAARDENVOEDER, KOLEN EN FIETSBANDEN.

Ieder, die in het laatste *Tijdschrift*, heeft gelezen wat collega SIKKEL schrijft over zijn bemoeiingen in zake: benzine, fietsbanden, paardenvoer, kolen, ja wat niet al! moet met diepe bewondering vervuld zijn voor den man, die zóó zijn tijd en moeite geeft voor het welzijn van ons dokters. Het getuigt van een bewonderenswaardige werkkraft en opofferingszin, dat iemand nog bij zijn praktijk een dergelijke zware taak zóó weet te vervullen.

Wij mogen hem wel dubbel en dwars dankbaar zijn. Ik zou die dankbaarheid wel gaarne toonen ook en ik geloof, dat wij dat het beste zouden kunnen doen door hem zijn zich steeds verzwarende taak, zooveel dat in onze macht staat, te helpen verlichten.

Collega SIKKEL spreekt van geld, dat hij noodig heeft. Mij dunkt, laten wij dat samen opbrengen, dat is al wel het minste wat wij kunnen doen om onze dank-